

INNEN

(Vasadi Péternek)

Innen maradék nélkül kerül át minden odaátra.

Átrendeződésünk mindig egyirányú,
S ahol a tetem, odagyűlnek a saskeselyűk
A cölöperdők viharában

Uram, redőbe omló árnyad alatt,
Óráid kórusán, az idő ellenpontjain
A kivágott fájdalom tátongó árcai.

Hold tapad sötét hiányodra,
Hold a tél kapujára, a védtelen útra,
Bokrai közt a lehetetlen csöndre.

Az éj hajszálgököre rést repeszt
Az emlékezet oszlopfőibe.
Mi zuhog a rólad
Foghíjas kerítéseken át házaink közé?

A függőleges felszín szakadékain
Színeváltozásod villámfénye
Tömörebb köz minden némaságnál.

Túl a szó romló rétegein a csönd karimája
Árnyékot vet a szívre.
A Hold villanyfüggőnye
Lábad elé omlik

A földből élők betelik a félálom felvonásait.
Csak a sziklák közti terek tőrei,
A földtől függetlenebb lények
Vonják ki magukat.
Költözés havában
Rendben kiürítik a tájat.
Légfolyosókon térnek vissza.
Égre feszülő szárnyal húznak a szélben odaáttra.

Innen maradék nélkül kerül át minden.
S mint szakadatlan, sűrű eső,
Az enyészet tűpárnába hullik